

Ve virtuální únikovce se umírá doopravdy

ZABIJ, NEBO ZEMŘI

Agentka FBI Daniela Vega

ISABELLA
MALDONADO

Od autorky bestselleru ŠIFRA

 metafora

„Snad už teď všichni chápete, že to myslím vážně,“ ozval se znovu do nastalého ticha ten hluboký hlas. „Všude kolem vás budou skryté stopy a úkoly, které budete muset vyřešit, jestli chcete najít cestu ven.“

Dani si představila, jak všichni pobíhají jako myši bludištěm a hledají roztroušené drobký. Jejich únosce je terorizoval a ponižoval, musel to být jeho úmysl.

„Některé indicie vás dovedou k jídlu, vodě, zbraním nebo k mapě. Věcem, které budete potřebovat, abyste přežili... protože tu narazíte na spoustu možností, jak zemřít.“

„Výbušný, strhující, naprosto fascinující thriller na téma pomsty, spravedlnosti a přežití. (...) Udělejte si radost a pusťte se do Zabij, nebo zemři ještě dnes. Tenhle vzrušující, nemilosrdně akční příběh v závratném tempu plný báječných postav si nemůžete nechat ujít!“

– Bestthrillerbooks.com

„Policejní procedurálka nabitá strhující akcí. Vystřelí jako raketa a je k nezastavení.“

– čtenářská recenze z goodreads.com

ZABIJ, NEBO ZEMŘI

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

série s Ninou Guerrerovou

Šifra

Hadí oči

Sokolník

ISABELLA
MALDONADO

ZABIJ,
NEBO
ZEMŘI

Přeložil Jiří Chodil

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Text copyright © 2023 by Isabella Maldonado

Published by Thomas & Mercer, Seattle

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency, s.r.o.

Translation © Jiří Chodil, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-787-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-786-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-301-8 (print)

*Grinnanovým, kteří mi otevřeli svůj dům
i svá srdce a přijali mě do rodiny.*

KAPITOLA 1

ZVLÁŠTNÍ AGENTKA FBI DANIELA VEGOVÁ znaleckým pohledem zhodnotila situaci a provedla v duchu bleskurychlý propoččet svých šancí. Čekala ji totiž schůzka se zvláštním agentem pověřeným vedením newyorského protiteroristického oddělení Úřadu, jak se FBI odnepaměti říkalo, a měla u něho v kanceláři přešlapovat již za necelých sedm minut. Pověřený zvláštní agent Steve Wu byl známý tím, že si potrpěl na protokol a dochvilnost, takže by jistě neocenil, kdyby přišla pozdě.

Dani sledovala baristu. Pokud dodrží svoje zběsilé tempo, měla by se z přeplněné kavárny v Dolním Manhattanu dostat do kanceláře pověřeného zvláštního agenta Wua ve třiadvacátém patře budovy na Federal Plaza 26 rychlou chůzí tak, že by měla ještě pohodlnou šedesátivteřinovou rezervu.

Jakási žena se ovšem zrovna za pomoci loktů pokusila prodrat k pultu a srazila přitom Dani na muže stojícího vedle ní – právě v okamžiku, kdy si do stále ještě nezavíčkovaného papírového kelímku sypal cukr z papírového sáčku. Horká káva mu vyšpláchla ven a pár kapek dopadlo Dani na hřbet ruky.

„Co to děláš, ty náno?“ vyjel na ni nerudně vyhlízející muž.

Dani stiskla rty a setřásla si vařící kávu z ruky, na které už byly vidět rudé flíčky opárené kůže. Muž pouze pokrčil rameny, nasadil si na svůj šálek víčko, znovu si ji změřil zamračeným pohledem a propletl se davem ke dveřím.

Konečně se ozval barista s tím, že její objednávka již čeká na vyzvednutí. Překřičel hluk kavárny, takže mu jasně porozuměla. „Dvojitej doubleshot bez cukru,“ opakoval ještě jednou a podal jí kelímeček. „To by vás teda mělo pořádně nakopnout, dámo.“

K tomu, aby se jí rozbušilo srdce rychleji, by bylo zapotřebí mnohem víc než jen dvojitá dávka kofeinu. Možná by ji „nakoplo“, jak to barista pěkně formuloval, kdyby dostala za úkol prohledat budovu, v níž by byla nahlášená bomba. Ovšem něčím takovým se naposledy zabývala před dobrými deseti měsíci, tedy předtím, než nastoupila k Úřadu.

„Snídaně šampionů,“ přikývla, zvedla šálek, aby baristu pozdravila a současně mu poděkovala, pak se otočila a za pomoci úsporných a účelných pohybů ramen si proklestila průchod davem až na chodník. Už už se chystala napít, když ucítila, jak se jí rozvibrovala kapsa.

„Hej,“ zavolal na ni chlapík sedící na chodníku a držící kartonovou ceduli. „Nějaký drobásky by nebyly?“

Volnou rukou vytáhla telefon a přitiskla si ho k uchu. „Vegová.“

„Mějte srdce, madam,“ pokračoval somrák a mlsně se zahleděl na kelímeček v její ruce. „Vsadím se, že to kafe chutná fakt fajnově.“

Ze sluchátka se ozval hlas pověřeného zvláštního agenta Wua. „*Kde jste?*“

„Právě jsem vyšla ze Starbucksu na rohu Lafayetovy a Worthovy, pane,“ odpověděla. „Mířím přímo do kanceláře.“

„*Odkládám schůzku,*“ překvapil ji Wu. „*Máme v budově soudu bombu. Vzhledem k nahlášenému cíli to vypadá na terorismus. Jděte tam a prověřte to.*“

Očima přejela ulici na druhou stranu parku Thomase Painea. „U kterého soudu to má být?“

Na opačné straně Centre Street se totiž nachází soudů hned několik – Nejvyšší soud okresu New York, odvolací soud v mrakodrapu pojmenovaném po bývalém předsedícím Nejvyššího soudu Spojených států Thurgoodu Marshallovi a okresní soud pro jižní obvod New Yorku –, takže v žádném případě nešlo o zbytečnou otázku.

„Prý u Okresního vrchního soudu,“ řekl Wu. „A – aby toho nebylo málo – právě teď je tam na exkurzi víc než stovka školáků.“

„Jdu tam.“ Ukončila hovor a podala kávu, z níž se dosud ani nenapila, muži sedícímu na chodníku.

„Bůh vám žehnej,“ vzdychl somrák roztouženě, vykroutil jí kelímek z natažené ruky, kdyby si to snad náhodou chtěla rozmyslet, a přitiskl si ho k hrudi jako matka novorozeně.

„Co to...“ Rozzlobený výkřik přitáhl její pohled přes Lafayette Street ke scéně na protějším rohu.

„Hele,“ čertil se muž v obleku na jakéhosi chodce, který do něj právě vrazil. „Dávejte pozor, kam jdete.“

Takových srážek bylo vzhledem ke spoustě lidí, kteří tu ráno procházeli, vidět spousty, nebylo na ní tedy nic výjimečného a Dani měla podle příkazu pověřeného zvláštního agenta co nejrychleji zamířit na místo, kde hrozil výbuch bomby. Neměla vlastně tu krátkou interakci mezi dvěma chodci vůbec zaregistrovat.

Ale zaregistrovala ji.

Pokud by ji na základě toho hodnotil někdo, kdy by ji neznal, nejspíš by si teď pomyslel, že je přehnaně aktivní. To, že si všeho všímala, však byl důsledek kombinace zkušeností a schopnosti správně vyhodnocovat situace. Prakticky okamžitě přestala věnovat pozornost muži, který pronesl tu poznámku, a zaměřila se naopak na toho, který se ukázal být tak nepozorný, že do postiženého vrazil. Neviděla mu do tváře, zaznamenala ale krátké tmavé vlasy a plandavý béžový kabát. Muž byl vysoký, měl široká ramena, k tělu si tiskl složený deštník a právě nabíral rychlost směrem k Worth Street.

Byl konec května a předpověď počasí hlásila déšť, takže to v žádném případě nemohlo být jeho vybavení, co ji zaujalo. Všimla si ale způsobu, jakým muž deštník nesl – měl ho pevně sevřený v pravé ruce a držel ho způsobem, který by postaru, jak ji naučili v armádě a jak byla stále zvyklá, označila za taktický. Cílevědomé kroky, jimiž se hnal kupředu, a rozhodné držení těla tento dojem ještě umocňovaly.

Rozruch na okamžik přitáhl její pozornost zpět k muži v obleku, který se zhroutil na zem. Nerozhodně se zastavila, pak změnila směr a zamířila k němu přes Lafayette Street. Než ovšem stihla dorazit, začal se muž zmítat v křečích. Z koutků úst mu vytryskly chuchvalce pěny a oči mu jakoby zapadly do lebky.

Jakási žena začala ječet, několik přihlížejících vytáhlo mobilní telefony. Někteří snad skutečně proto, aby zavolali devět set jednáctku, tedy tísňovou linku, jiní ale proto, aby si pořídili dramatické videozáznamy, až budou známým a doma vyprávět o tom, čeho byli svědky.

Dani věděla, jak vypadají příznaky akutní otravy, již to viděla mnohokrát a dokázala odhadnout i to, co bylo příčinou otravy. Musel to být ten deštník. Ten posloužil jako prostředek, jakým se jed dostal na místo určení. Vzhledem k tomu, jak rychle se muž v obleku zhroutil, a podle toho, že se už nehýbal, bylo jasné, že se o něj nemusí zajímat – už pro něj nemohla nic udělat. Mohla se ale pokusit chytit jeho vraha s deštníkem, muže, který právě přešel přes Worth Street a mířil k parku Thomase Painea.

Vytáhla mobil a rychlým krokem zamířila za mužem s deštníkem. Bylo jí jasné, že dispečeri newyorské policie už přijímají hovory z davu kolem oběti ležící na zemi, a tak zvolila opakované vytáčení, aby měla jistotu, že se nakonec probojuje k muži, kterého teď potřebovala nejvíc. K muži, jenž měl pravomoc postavit do latě všechny zdroje ve městě, které se jí mohly hodit. To, že nejprve zamířila k oběti, ji zdrželo, takže muž s deštníkem už měl značný náskok.

Konečně se ze sluchátka ozval hlas Wua. Sotva se stačil ohlásit, zahrnula ho Dani horečným líčením dění a popisem muže s deštníkem, jehož sledovala.

„Pošlu vám na pomoc další agenty a vyžádám si policejní posily,“ slíbil jí Wu, když skončila. *„Ti ale teď evakuují soudní budovu. Situace eskalovala, máme z toho plnohodnotnou protiteroristickou akci.“*

Dani sledovala muže a ženy v uniformách newyorské policie, přes které měli natažené oranžové vesty, jak vstupují do vozovky a zastavují provoz. Od okraje cesty se odpíchl taxík, řidič se pokusil projet, než bude ulice uzavřena, a málem ji srazil. To všechno jen několik vteřin předtím, než se dostala na druhou stranu Worth Street. Tam se rozběhla po šedé dlažbě z osmiúhelníkových kamenných plátů tvořících povrch náměstí.

„Podezřelý zrychlil,“ ohlásila se znovu do telefonu, protože mezi stromy v parku konečně opět zahlédla muže s deštníkem, který se také dal do běhu. „Je v parku Thomase Painea. Potřebuju, aby newyorská policie zatarasila prostor na druhé straně, na Centre Street. Vběhne jim tam přímo do náruče.“

Vědomě porušila Wuův rozkaz zamířit přímo na místo bombové hrozby v citlivé lokalitě. Neznala dosud nadřízeného agenta dost dobře a neměla tušení, jak bude reagovat, ale odhadla, že hrozba v budově soudu je pod kontrolou. Zatímco tenhle podezřelý zůstane na svobodě, když ho teď nechytí.

Wu chvilku mlčel, pak ale potvrdil Danin odhad. *„Jedu tam,“* oznámil, protože zjevně došel k témuž závěru. *„Informujte mě průběžně o své poloze. Tu bombovou hrozbu už řešíme s policajty. Ty z Centre Street jsme poslali zastavit dopravu a evakuovat budovu soudu. Vyžádám si posily i pro vás, ale bude to pár minut trvat.“*

„Doháním ho,“ ohlásila se znovu. „Ale už je uvnitř parku, je tu spousta stromů...“

„Držte se na dohled,“ nařídil jí Wu. *„A zůstaňte se mnou ve spojení.“*

Přestože pořád běžela, dokázala mluvit bez zadýchání. Když si to uvědomila, poslala v duchu dík instruktorům v armádě, kteří ji během výcviku dokázali dostat až na hranice fyzických možností. Muž s deštníkem náhle změnil směr a přešel do sprintu.

„Ví o mně,“ ohlásila. „Míří pryč z Centre Street a vrací se ke kašně na Foleyho náměstí.“

Podařilo se jí dostat se k muži s deštníkem na doslech a rozhodla se změnit taktiku.

„Stůj, FBI!“ zaječela směrem k jeho vzdalujícím se zádům tak hlasitě, aby si byla jistá, že to v telefonu uslyšel i Wu.

Nepředpokládala, že by zabiják na tuhle výzvu skutečně zastavil a vzdal se, šlo jí především o to, aby věděl, kdo ho pronásleduje. Pokud by teď vůči ní projevil jakoukoli agresivitu, dopustil by se tím specifického trestného činu, který by se hodnotil ještě přísněji než ty, jež spáchal doposud. Přesně jak předpokládala, muž na výzvu nedbal. Jenom ještě o něco víc zrychlil, rukama – v jedné z nich stále držel skládací deštník – zběsile pumpoval.

„*Nepokoušejte se ho zadržet sama,*“ ozval se Wu. Z hlasu mu zněly obavy.

Ve směru na Foleyho náměstí zrovna přes Centre Street přebíhal dav středoškoláků. Horda studentů se prohnala kolem fontány a zaplnila střed Federal Plaza.

„*Kdo ví, kolik toho jedu ještě u sebe má?*“ uvažoval Wu. „*Mohl by bodnout i vás...*“

„Zamířil ke skupině školáků,“ přerušila ho Dani.

Pronásledovaný muž byl stále víc než dvacet kroků před ní, náhle ale zpomalil u skupinky dětí a otočil se k Dani čelem. Zvedl černý deštník a jeho špičkou namířil k asi dvanáctileté dívce.

Dani pochopila jeho záměr a prudce se zastavila. „Ohrožuje jedno z dětí,“ oznámila do telefonu. „Musím se zastavit.“

Wu zaklel. „*Už jsou tam naši v uniformách?*“

Rozhlédla se. „Všichni jsou na druhé straně ulice, usměrňují dopravu a evakuují budovu soudu. Pokuste se jich pár poslat sem, aby obklíčili Foleyho náměstí. Já ho zatím nějak zaměstnám. Ale nezapomeňte jim říct o tom jedu v deštníku.“

Znovu zaměřila pozornost na neznámého podezřelého, v telefonu slyšela, jak Wu opakuje její slova někomu jinému. O okamžik později se muž s deštníkem vmáčkl do skupiny dětí a zmizel jí z dohledu.

Dani rychle zamířila týmž směrem, proplétala se mezi dětmi, až dorazila ke vchodu do metra. Na ulici po něm nebylo ani stopy, dospěla tedy k jedinému logickému závěru. „Zalarmujte dopravní podnik,“ ozvala se opět Wuovi. „Zamířil do podzemí na vlak.“

Rozběhla se po betonových schodech dolů, přičemž nechtěně srážela lidi, postupující opačným směrem, na kovové zábradlí táhnoucí se prostředkem. Někteří za ní – zjevně v domnění, že se jen snaží stihnout vlak – pokřikovali návrhy, co že má udělat. Dlužno říci, že většina jejich doporučení se jevila jako anatomicky neproveditelná.

Konečně se dostala na konec schodiště k řadě turniketů s otočnými kovovými přepážkami, připomínajícími svislé mříže. Rychle vytáhla žlutou kartu MetroCard a zamávala jí před čtečkou. Napadlo ji přitom, že muž s deštníkem si musel útěk předem dokonale naplánovat. Nejspíš původně počítal s tím, že z místa činu zmizí pěšky, protože nepředpokládal, že ho bude někdo pronásledovat, ale byl připraven i na nejrůznější jiné eventuality. Protáhla se turniketem, který se neochotně otevřel, a snažila se odhadnout další krok neznámého.

Zahnula doprava a seběhla po dalším schodišti, pak se otočila doleva a vydala se dlouhým tunelem. Hukot vlaků valících se jí nad hlavou souperil s lomozem lidí, dusajících po běžové dlažbě.

Na konci tunelu se musela znovu rozhodnout. Pokud by odtud pokračovala rovně, dostala by se na nástupiště linek 4, 5 a 6 směřujících do severní části města a do Bronxu. Případně mohla odbočit napravo

do chodby, jež vedla k vlakům jezdícím opačným směrem, tedy na jih a do Brooklynu.

Kudy mohl jít muž s deštníkem? Ohlušující rachot jí prozradil, že právě přijíždí vlak mířící do centra. Nechtěla riskovat, že ho zmešká, a tak proběhla krátkou chodbou nahoru na nástupiště. Dorazila zrovna ve chvíli, kdy se ozvalo dvojí zazvonění oznamující zavírání dveří.

„Právě odjela pětka,“ oznámila Wuovi.

Když se kolem ní prořítla dlouhá řada stříbrných vozů, otevřel se jí výhled přes koleje na protější nástupiště, kam právě přijížděl další vlak.

„Nerad bych zastavoval celé metro, Vegová,“ zamumlal Wu. „Byl v pětce, co mířila na jih?“

Do vlaku na protějším nástupišti právě nastupoval vysoký muž v plášti. V ruce držel černý skládací deštník.

„Ne,“ vyprskla vztekle. „Zrovna ho vidím. Je v šestce ve směru na sever.“

„Můžete se k němu dostat?“

Rezignovaně vydechla. Nepodařilo se jí odhadnout, kterým směrem se vydá, a muž jí definitivně prchal z dosahu. „Nemůžu,“ zafuněla. „Vlak odjíždí.“

Muž se díval z okna a těsně předtím, než se dveře zavřely, se jejich pohledy setkaly.

Když se vlak rozjížděl, objevil se mu na tváři pobavený úsměv.

KAPITOLA 2

O HODINU POZDĚJI SE DANI přes obličejový štít ochranného obleku dívala na pověřeného zvláštního agenta Wua. Dopravní policie, která se do pronásledování neznámého už také zapojila, soupravu zachytila ve stanici Spring Street, o dvě zastávky dál od stanice Brooklyn Bridge-City Hall, kde agentka muže s deštníkem viděla naposledy. Dani se tam rychle přesunula a osobně zkontrolovala každého cestujícího, žádný z nich ale nebyl muž s deštníkem, což znamenalo, že musel vystoupit na Canal Street, tedy o zastávku dřív. Agentka FBI věděla, že newyorská policie právě teď prověřuje videozáznamy, aby tuto domněnku potvrdila a zjistila, kam muž zamířil, když odešel z nástupiště. Prozatím jim ale dál unikal.

Jakmile bylo jasné, že v metru už jí není zapotřebí, informoval ji opět Wu, že v soudní budově nic nenašli. Žádné výbušné zařízení, dokonce ani nic podezřelého. Svou podřízenou poslal do místa, kde probíhalo vyšetřování toho, co byla nyní už zjevná vražda. Tedy na roh Lafayettovy a Worthovy, kde naposledy vydechl dosud neznámý muž v obleku.

Policie už celou oblast uzavřela a ohradila místo činu, aby zabránila zvědavcům se tam potulovat a technici se věnovali své práci. Dani a Wu přihlíželi. Dani si i na těch několik metrů od zábrany všimla, že na zemi leží velká krabice s logem řetězce Starbucks, vyřinuly se z ní kelímky a vše se to teď válelo na chodníku v louži aromatické hnědé tekutiny. Oběti musela krabice vypadnout, když se zhroutila.

„Nejspíš mířil na nějakou poradu,“ upozornila na rozlitou kávu Wua. „Teď už si snad někdo všiml, že nedorazil. Máme nějakou identifikaci?“

„Za chvíli se mi má ozvat policie.“ Wu kývl hlavou k davu za obvodovou páskou. „Pár lidí si to tu stihlo natočit, než jsme postavili zábrany. Nebude trvat dlouho, a určitě se ozve někdo, kdo bude vědět, jak se ten chlapík jmenoval.“

Dani sledovala jeho pohled. „Zatím to ale vypadá, že se lidi víc obávají přítomnosti nebezpečných látek.“

„To ty naše obleky, ty je děsí,“ povzdechl si Wu přes obličejový štít. „Ale vzhledem k tomu, co jste viděla vy a další svědci, nebudeme riskovat, dokud nebudeme vědět jistě, co ho zabilo.“

Protože Dani s mrtvým vůbec nepřišla do styku, nemusela projít preventivní prohlídkou a dekontaminací. Těm, kteří se pokoušeli oběti poskytnout první pomoc, to ovšem vyneslo řadu vyšetření na uzavřeném nemocničním oddělení.

„Takže asi budete souhlasit s tím, že tu nešlo o obyčejné přepadení. A že ta bombová hrozba byla součástí toho všeho a měla jen odvést naši pozornost,“ nahodila Wuovi návnadu. Když přikývl, kula železo, dokud bylo žhavé. „Základní pravomoc při vyšetřování vraždy na území města má samozřejmě newyorská policie, ale myslím, že byste měl prosadit, že budeme vyšetřovat případ společně s nimi v rámci naší SPTJ.“

Byl to očekávaný gambit a po pravdě řečeno, měl logiku. Zkratka SPTJ označuje sdruženou protiteroristickou jednotku, která spoju-

je vyčleněné části všech bezpečnostních sil ve městě, pokud je třeba čelit teroristické hrozbě. První SPTJ vznikla právě v New Yorku v roce 1980 ve spolupráci FBI a newyorské policie, zapojují se ale podle potřeby i další bezpečnostní složky. Jednotka obvykle sdružuje vyšetřovatele, analytiky, odborníky na zásahové jednotky, pracovníky zpravodajských služeb, armádní odborníky z oblasti spojové techniky a další. Tento model se ukázal být natolik úspěšný, že se postupem času začal aplikovat na prakticky všechny případy spojené s mezinárodním i domácím terorismem, a stal se jakýmsi předobrazem pro činnost bezpečnostních sil ve více než stovce měst po celých Spojených státech.

Působení v podobné jednotce bylo Daniným prvním zařazením po odchodu z armády, a právě zkušenosti z armády byly její hlavní devízou pro práci v této skupině. Byla to armáda, kdo vybrousil její vrozený talent pro analýzu jevů a událostí a rozkrývání vzorců chování a jednání – a nejenom jich – k dokonalosti, kdo jí poskytl základy v kryptoanalýze a působení na poli mezinárodní kontrarozvědky. A s takto vycizelovanými schopnostmi si byla schopna získat místo v jednom z nejelitnějších armádních pluků. Když s vysokým hodnocením ukončila službu v armádě, Úřad po jejích těžce vydobytých zkušenostech rád sáhl.

„Myslíte si, že ta vražda má nějakou souvislost s terorismem?“ zapochyboval Wu.

Trhla ramenem. „Víc budeme vědět, až se dozvíme, kdo je oběť a co mohl ten chlapík vědět. Kdy jste ale naposledy slyšel o tom, že by někoho sejmuli jedem ukrytým v deštníku?“

Wu se zamračil, současně ale souhlasně přikývl. „Máte pravdu, vypadá to jako něco, v čem mají prsty špioni.“ Zničehonic jí zamával přes rameno na někoho, kdo se k ní blížil zezadu. Otočila se a uviděla vysokého muže v ochranném obleku. „To je Flint. Slíbil mi, že až se něco dozví o oběti, dá mi hned vědět.“

Pohlédla přicházejícímu muži do obličeje, respektive do toho mála, co bylo z jeho tváře přes plastový štít vidět. Tedy do pronikavých bleděmodrých očí pod pískově světlým obočím. „Kdo je Flint?“ zeptala se nadřízeného.

„Detektiv prvního stupně přidělený z oddělení závažných případů 1PP,“ řekl Wu. Zkratku 1PP – tedy One Police Plaza, Policejní náměstí č. 1 – zná dobře každý policista i agent v New Yorku, sídlí tam totiž ústředí tamní Metropolitní policie. „Newyorská policie bere ten případ zatraceně vážně. Mark Flint je jeden z nejlepších.“

Dani měla doposud s newyorskou policií tu čest jenom v podobě jejích příslušníků přidělených k SPTJ. Flint ale pracoval na policejním ředitelství, takže ji docela zaujalo, že ho Wu zná a že s ním tedy musel spolupracovat ještě před dnešním případem.

Byla si vědoma toho, že je na písečku, který formálně patří policii, a ne Úřadu, a že Flint bude mít určitě vyšší hodnost než ona, a tak se mu zdvořile představila, jakmile k nim přistoupil. Ocenila pevnost stisku ruky, nemohl jí ale uniknout zachmuřený výraz očí za průhledným štítem.

Než spustil, rozhlédl se na všechny strany, aby se ujistil, že nikdo není v doslechu. „Máme pozitivní identifikaci,“ řekl konečně s těžkým brooklynským přízvukem. „Je to Nathan Costner.“ Ztišil hlas, takže skoro šeptal. „Šéf štábu senátora Sledge.“

Dani se snažila pochopit význam této informace. Thomas Sledge byl seniorní senátor za New York a jako takový i jeden z nejmočnějších volených úředníků v zemi.

„Sledge má několik kanceláří po celém státě,“ pokračoval Flint. „Jeho sídlo na Manhattanu je přímo na Worth Street. Vypadá to, že Costner se cestou na ranní schůzku senátorova štábu zastavil pro kávu.“

Wu si povzdechl tak silně, až se mu obličejový štít zamlžil. „To, že je ve hře senátor Sledge, všechno pořádně komplikuje.“ Zaváhal, zdálo

se, jako by další slova odvažoval na lékárnických vahách. „Tak vysoce postavený cíl by mohl být součástí rozsáhlejšího spiknutí.“

Flint zkřížil ruce na prsou a zamračil se. „Ten mrtvý ale není senátor, jenom jeden z jeho lidí,“ upozornil na zjevnou logickou chybu v argumentaci pohlavára Úřadu. „A vůbec nevíme, jestli to, co pro senátora dělal, má nějakou souvislost s tím, proč byl zabit. Jsme teprve na začátku vyšetřování.“

Dani si lehce poklepala špičkou prstu v rukavici na hrud. „Já u toho byla. Ten chlápek ho musel otrávit něčím z toho deštníku. A muselo to být něco zatraceně silného, protože Costner šel k zemi jen pár vteřin potom, co do něj narazil.“ Na chvíli se odmlčela a pak pokračovala. „Nejsem sice detektiv z oddělení vražd, ale vím, že tohle nebylo to, co se tu normálně děje na ulici. Byl to promyšlený útok, atentát.“ Kývla směrem ke svému nadřízenému. „Souhlasím s pověřeným zvláštním agentem Wuem. Byl to teroristický čin.“

„A terorismus čirou náhodou spadá do vaší kompetence,“ prohodil Flint skepticky. Takže se do věci budete muset vložit a celé to převzít...“

„To S ve zkratce SPTJ znamená ‚sdružená‘,“ přerušila ho Dani. „Můžeme to vyšetřovat společně.“

Wu na Flinta pohlédl vypočítavým pohledem. „V minulosti jste už byl k mé jednotce přidělen. Jak by se vám líbilo, kdybyste k nám dočasně zase nastoupil?“

„O tom ale vy nerozhodujete,“ mračil se Flint stále víc a víc. „Právě teď je to případ newyorské policie a já jsem hlavní detektiv. A FBI nebyla zatím přizvána k asistenci.“

Dani si všimla, že Flint zdůraznil poslední slovo. U místních vražd by FBI mohla nanejvýš asistovat, neměla by ale žádnou pravomoc. A musela být policií přizvána k vyšetřování.

„Jakmile se identita oběti dostane do zpráv, jsem si jistý, že moje žádost projde všemi příslušnými kanály bez problémů,“ řekl Wu. „Nebo můžu prostě zavolat hned a celou tu byrokracii poslat... víte kam.“

Dlouhou chvíli se s Flintem dívali jeden na druhého, než detektiv konečně prolomil ticho: „Já to oznámím našim, vy můžete udělat totéž u svých šéfů,“ navrhl Wuovi. „Myslím, že i tak to bude blázinec – mediální humbuk, nafoukaní politikové a šéfové oddělení, kteří budou chtít odpovědi, a to nejlépe včera. Má to všechny předpoklady, aby se z toho vyvrbil pěkný cirkus.“

„Obávám se, že máte pravdu,“ přikývl s povzdechem Wu. „Jenom doufám, že v něm všichni nebudeme za klauny.“

KAPITOLA 3

DALŠÍ ČTVRTHODINU DANI A WU sledovali, jak se Flint mobilem dohaduje se svým nadřízeným poručíkem, a seznamuje ho se situací.

„Dal nám zelenou,“ řekl Flint, když skončil. „Ale stejně to musí jít nahoru i oficiální cestou.“

Nyní tedy bylo na pověřeném zvláštním agentu Wuovi, aby využil svého vlivu a urychlil oficiální zformování společné jednotky v obou organizacích. Vzhledem k povaze zločinu a identitě oběti ovšem předpokládal, že newyorské policii nebude vadit pustit FBI na svůj píseček.

Zničehonic ovšem Wu zalovil ve vnější kapse ochranného obleku a vytáhl odtamtud bzučící telefon. „To je Johnsonová,“ oznámil Dani a Flintovi. Oba věděli, že je to jeho hlavní analytička. Poklepal na displej. „Dávám vás na hlasitý odposlech,“ řekl po několika vteřinách, během nichž naslouchal, co mu jeho podřízená sděluje. „Je tu se mnou detektiv Flint z oddělení vražd newyorské policie a agentka Vegová. Měli by to slyšet přímo od vás.“

Další rychlé ťuknutí jim zprostředkovalo hlas Jady Johnsonové, která poslední čtyři roky pracovala u newyorské SPTJ. Johnsonová se stala u obou bezpečnostních složek známá jako dokonalá profesionálka, schopná získávat informace rychleji než její kolegové. A vyznačující se vzácnou schopností předvídat, co se po ní bude chtít, dříve než žadatel vůbec začal tušit, že něco podobného chtít bude.

Wu nařídil analytičce, aby ve spolupráci s newyorskou policií shromáždila videozáznamy z kamer dopravního úřadu a vlastního systému FBI, který zahrnuje policejní kamerový systém a soukromé bezpečnostní kamery. Tato síť Úřadu poskytuje přístup k více než patnácti tisícům kamer jen v oblasti Manhattanu, Bronxu a Brooklynu.

„Kamery dopravního úřadu na nástupišti ho dobře viděly,“ dala Johnsonová najevo, že opět věděla, co po ní nadřízený bude chtít, a už dávno to udělala. „Společně s jejich útvarem vizuální identifikace jsme vytvořili přibližný identikit. Jde o vyšetřování závažného trestného činu, takže mohou využít pravomoci sledovat jeho pohyb v rámci města. Prohlédla jsem si už některé nezpracované záznamy a další mi neustále přicházejí.“

„Můžete mi to poslat na telefon, abychom se na to taky mohli podívat?“ zeptal se Wu.

„Právě jsem vám to poslala, pane,“ opáčila Johnsonová.

Dani se sklonila, aby lépe viděla na obdélníkový displej Wuova mobilu. Sledovala video, na němž mohla pozorovat sebe samu, jak sprintuje davem v metru a pak stojí na nástupišti, zatímco vlak na opačné straně kolejí odjíždí. Znovu se jí sevřel žaludek, když si vybavila mizující tvář muže s deštníkem a jeho pobavený úsměv.

„Kde vystoupil?“ chtěl vědět Flint.

*„O zastávku dál, na Canal Street, přesně jak předpokládala agentka Vego-ová,“ odpověděla Johnsonová. Obrázek na displeji mobilu se změnil. Teď bylo vidět hledaného muže, jak vystupuje z vlaku. „Nezdržel se tam ale dlouho. Nejspíš odhadl, že vlak nakonec zastavíme a vagony prohle-
dáme.“*

Přesně to se stalo. Naneštěstí než pokyn dorazil na dopravní úřad a odtud zase zpět do terénu, dal se muž s deštníkem na útěk – ovšem již bez svého kabátu. Tisíce cestujících zadržených ve vlacích tak policisté obtěžovali zbytečně. „*A byl na to dobře připravený, takže mohl změnit svůj vzhled,*“ pokračovala Johnsonová. „*Chvilí trvalo, než se nám podařilo určit správný vagon metra a znovu v něm prověřit tváře všech odcházejících cestujících.*“

Dani potlačila zasténání. Když muže popisovala, až příliš se soustředila na jeho poměrně nápadné oblečení. Ano, byla schopná ho popsat jako hladce oholeného, vysokého Latinoameričana ve věku okolo třiceti let, s tmavě hnědými vlasy a sportovní postavou, ale to bylo všechno. Pak už se věnovala tomu, co měl na sobě. Důmyslné sledovací zařízení by ho tedy lokalizovat dokázalo, protože už si přičlenilo k původnímu oblečení jeho tvář, pochůzkáři na ulici byli ale bez šance. Pokud by se převlékl, nemohli by ho odhalit. Povšechný popis Vegové totiž odpovídal tisícům jiných cestujících.

„*Tady je pohled zevnitř vagonu,*“ pokračovala Johnsonová a na displeji telefonu se objevilo nové video. „*Sledujte, co udělá.*“

Podezřelý si opatrně zastrčil složený deštník do zadní kapsy běžových kalhot a pak si svlékl kabát. Pravou rukou zalovil v jedné z jeho hlubokých kapes a vytáhl odtud černou koženou placatou čepici. Poté co si ji narazil na hlavu, zastrčil ruce znovu do rukávů a začal jimi škusbat.

Dani spolu s ostatními nevěřícně sledovala, jak muž s deštníkem převrací kabát naruby. „Je to oboustranné,“ vydechla.

„No to mě podržte,“ bylo jediné, na co se zmohl Wu.

Za necelých šedesát vteřin se výrazný hnědý trenčkot proměnil na ještě mnohem nápadnější dlouhý kabát honáckého stylu – jenže černý. Černá čepice mu zakrývala hlavu a nakonec dovršil úplnou proměnu slunečními brýlemi s černými obroučkami. Na první pohled se teď už prakticky ničím nepodobal muži, jehož popis Dani poskytla policistům a agentům.

„Aktualizovali jsme popis podezřelého,“ oznámila Johnsonová dřív, než jí to Wu stačil nařídit. „A fotky jeho nové podoby jsme přeposlali všem lidem, kteří po něm pátrají.“

„Copak mu nebylo jasné, že na záznamech kamer uvidíme, jak mění svůj zevnějšek?“ podivil se Wu.

„Jsem si prakticky jistá, že věděl, že budeme záznamy z bezpečnostních kamer a průmyslových kamer prohlížet, a to i v případě, že bych ho nesledovala,“ uvažovala nahlas Dani. „A tipnul si, že tím, že změní svůj vzhled, nás zdrží na dostatečně dlouhou dobu, aby mohl utéct – což se také stalo.“

Johnsonová přepnula video na záznam z nástupiště, kde muž s deštníkem ve své nové podobě vystoupil z vagonu. Rozhlédl se kolem sebe a pak se nenuceně vydal ke schodům a po nich nahoru na Canal Street. Následoval střih a pohled další kamery, pod jiným úhlem, sledoval, jak kráčí po chodníku.

„Tohle se odehrálo přibližně před dvaceti minutami,“ doplnila obraz Johnsonová. „Máme to od analytiků newyorské policie, kteří videa průběžně zpracovávají a sdílejí s námi, sami bychom ale brzy měli mít po vlastní linii záběry v reálném čase.“

„Jsou v okolí nějaké hlídky?“ chtěl vědět Wu. „Mohou zasáhnout?“

„Dispečink tam už poslal zásahovku,“ odpověděla okamžitě Johnsonová. „Zásahová jednotka dostala informaci přímo od videoforenzních přes velitele zásahu a připravuje se na zadržení podezřelého.“

„Upozornil je někdo, že ten chlap má u sebe nebezpečný toxin?“ ozvala se Dani. „Vědí, že mají být opatrní?“

„To bylo první, co jim řekli,“ ujistila ji Johnsonová.

Dani se vrátila pohledem k obrazovce a viděla, jak muž s deštníkem pokračuje v chůzi další dva bloky. Působil klidně a uvolněně, ještě i ve chvíli, kdy zahýbal za roh a přistupoval ke žlutooranžové pásce ohraňující prostor okolo jakési staré budovy.

„Kde to je?“ vyhrkl Wu. „Máme přístup ke všem kamerám v té oblasti?“

„*Pracujeme na tom,*“ odpověděla Johnsonová a bylo slyšet, jak jí pod prsty klapají klávesy. „*Newyorská policie prověřuje kamery a já se snažím zjistit, kde to je.*“

„Tu budovu znám,“ zamumlal najednou Flint. „Má se strhnout, ale nejdřív to tam museli zavřít kvůli azbestu. Je třeba ho odtamtud odstranit. Pracují na tom už přes měsíc.“

„To je on?“ zašeptala o pár minut později nevěřičně Dani.

Z budovy vyšla postava v bílé kombinéze, s helmou na hlavě a s jasně žlutými gumovými holínkami na nohou. Obličej měla zakrytý respirátorem.

„To je ochranný oblek úrovně C,“ vysvětlil jim Flint. „Buď je to jeden z dělníků, kteří odstraňují azbest, nebo náš člověk.“

„Měl dost času na to, aby se zbavil pláště a znovu se převlékl,“ pochopila Dani.

„Souhlas,“ přikývl Wu. „Musíme tam jet a prověřit to.“

Zatímco mluvil, muž v ochranném obleku si klidně vzal z hřebíku zatlučeného do zdi složky na dokumenty, které tam visely, a znovu se vrátil do budovy.

„Tohle video už je aktuální?“ zeptal se Wu.

„*Ano, pane,*“ přisvědčila Johnsonová. „*Co vidíte, už se odehrává v reálném čase.*“

„Policisté si před vstupem budou muset vzít osobní ochranné prostředky,“ zamumlal Flint. „Bylo by proto rozumnější, aby než naši lidé vlezou dovnitř, vyšli všichni z toho baráku ven.“

Všichni příslušníci zásahové jednotky měli k dispozici osobní ochranné prostředky, ale jejich nasazení je jistě zdrží.

„Tohle musí být další část jeho plánu,“ usoudila Dani. „Není přece možné, aby jen tak náhodou procházel kolem téhle budovy a rozhodl se tam zaskočit.“

„*To, že je naplánovaná demolice toho baráku a že se nejdřív musí odstranit azbest, byla veřejná informace,*“ ozvala se Johnsonová z maličkého

reproduktoru telefonu a podpořila tak Danin názor. „*Měl spoustu času na to, aby si všechno připravil.*“

„Ale jak by mohl vědět, že tam budete, abyste ho zahнала do metra?“ pohlédli nechápavě na Dani. „To přece nemohl předvídat.“

Daniny myšlenky se už nějakou chvíli ubíraly stejným směrem, takže mohla nadřazeného překvapit promyšlenou a logickou odpovědí, jež jí jako jediná dávala smysl. „Věděl, že po té vraždě prověříme všechny městské kamery,“ spustila. „Takže nám předhodil stopu a chtěl, abychom po ní šli. Celou dobu měl ale v úmyslu odjet tím metrem. To, že jsem se tam objevila já, ho jen přinutilo udělat to rychleji.“

„Chceš říct, že jsi ho k tomu metru vlastně vůbec nedohnala?“ pochopil Flint a bezděčně jí začal tykat. „Myslíš, že tam běžel schválně?“

„Měl kabát, který mohl obrátit naruby a úplně změnit vzhled,“ pokrčila rameny. „Ale současně mu bylo jasné, že nás to jenom na chvíli zpomalí, protože celé metro je kamerami úplně prošpikované. Takže si nejspíš ten ochranný oblek v tom baráku s azbestem schoval předem, aby se do něj ve správnou chvíli převlíkl. Určitě si naplánoval, že vklouzne mezi ostatní dělníky a odejde s nimi.“ Ukázala na obrazovku. „Tady, podívejte se.“

Oba muži poslušně pohlédli na monitor. Z budovy vystupovaly bíle oděné postavy a společně mířily k blízkému stanu.

„To je dekontaminační prostor,“ přikývl Flint. „Svléknou si tam ty mundúry a ty se pak buď zlikvidují, nebo se dají vyčistit.“

Dani se otočila přímo k detektivovi. „Můžeš tam poslat psa? Možná by mohl...“

„To se nedá stihnout,“ zavrtěl hlavou Flint. „Stěny toho baráku jsou už navíc napůl stržené a všude je spousta uvolněného azbestu. Kluci do toho psy v žádném případě nepustí, aby se tam toho svinstva nenadýchali.“

Uvažoval i o tom vrah dopředu? Rozhodně to nebylo vyloučeno. Zdálo se, že je celou dobu o dva kroky před nimi. Dani musela začít myslet rychleji.

„Kde jsou policajti?!“ napůl zavyl Wu a z hlasu mu byla slyšet frustrace.

Jako by to přivolal, u obrubníku smykem zastavilo několik policejních aut. Vyskákali z nich uniformovaní policisté a se zbraněmi v rukou ječeli na dělníky, aby zvedli ruce nad hlavu.

Dani rezignovaně zavrtila hlavou. „Nebude mezi nimi,“ zamumlala.

„Jak to můžete vědět?“ podivil se Wu. „Jsou v těch hadrech přece zabalení od hlavy až k patě.“

„Protože i to je součástí jeho plánu,“ odpověděla. Byť si ještě nebyla úplně jistá tím, proč zabiják tento krok naplánoval právě takto, věřila, že i to si promyslel. „Tohle nás má taky jenom zdržet. Zatímco budou policajti otravovat ty dělnásky úplně zbytečnými výslechy a zatímco bude jednotka pro boj s nebezpečnými látkami vymýšlet, jak co nejbezpečněji ten barák prohledat, on už má vymyšlený jiný způsob, jak se dostat ven.“

„*Myslím, že Vegová má pravdu,*“ ozvala se Johnsonová a přitáhla k sobě pozornost všech. „*Právě se mi totiž ozvala městská kamerová jednotka. Všechny kamery po obvodu budovy byly před zahájením prací s odstraňováním azbestu vypnuty. Jediný důvod, proč jsme ho viděli jít dovnitř, byl ten, že naproti přes ulici zůstala náhodou jedna funkční bezpečnostní kamera.*“

„Řekněte jim, ať rozšíří perimetr,“ nařídil jí Wu. „Ať se rozptýlí a pokusí se podezřelého najít v okolních blocích. Máme rysy jeho obličeje. S těmi ho nakonec někde najdeme.“

Dani jeho jistotu zdaleka nesdílela. Neřekla to nahlas, ale představovala si, jak muž, kterého pronásledovala, dramaticky mění vzhled nebo skrývá tvář a vmísí se do davu chodců, zaplňujícím ulice největšího města v zemi. „To ho určitě napadne,“ bylo jediné, co k tomu

řekla. „Zatím prokazoval pozoruhodnou schopnost plánovat a mást pokusy o sledování kontrasledováním. Můžeme klidně pátrat, ale nenajdeme ho.“ Na Wuovo nesouhlasně pozvednuté obočí dodala: „Aspoň prozatím.“

„Kriminálka projde celou budovu,“ ozval se Flint. „Určitě tam najdou nějaké stopy. I kdyby byly mikroskopické, najdou je.“

„*Pane, právě jsem dostala oznámení z naší videoforenzní laboratoře,*“ přerušila jejich dohadování Johnsonová. „*Zatímco policie sledovala neznámého po městě, videotým SPTJ izoloval z kamerových záběrů jeho obraz a prohnal ho softwarem na rozpoznávání obličejů.*“

Přistoupili blíž k mobilu, aby lépe slyšeli další slova Johnsonové. „*A právě máme shodu,*“ oznámila triumfálně. „*Už to není neznámý podezřelý.*“

KAPITOLA 4

„KDO JE TO?“ DANI MOC chtěla znát jméno muže, který projevil tolik bezohlednosti, že nejenom dokázal chladnokrevně zabít zatím neznámého člověka, ale i ohrozit život dítěte, jen aby unikl.

To, že předběhla svého nadřízeného, bylo sice další porušení subordinace, ale Wu si toho zřejmě nevšiml. Jenom se sám také naklonil blíž k reproduktoru mobilu. „*Gustavo Toro*,“ řekla Johnsonová a její hlas bylo slyšet i přes hluk dopravy doléhající sem zpoza pásky ohraňující místo činu. „*Posílám vám jeho fotku*.“

„Co o Torovi víme?“ zeptal se Wu.

„*Byl jednou zatčen*,“ informovala ho Johnsonová. „*Před dvanácti lety ho v Marylandu obvinili z vraždy, ale dostal se z toho díky nějakým formálním chybám. Od té doby se držel stranou*.“

Dani pevně sevřela rty. Takže Toro už zabíjel, ale nějaká hloupá chyba, jíž se dopustil někdo v období mezi jeho zadržením a soudem, mu umožnila dostat se na svobodu. Teď za to životem zaplatil další člověk.

„*I tenkrát to vypadalo jako nájemná vražda*,“ pokračovala Johnsonová. „Ale nikdy se to neprojednávalo veřejně, takže toho vím hodně málo a prakticky žádné podrobnosti.“

„Jak byla spáchána tamta vražda?“ napadlo Flinta.

„Nehrál v tom roli jed, jestli vám jde o tohle,“ odvětila Johnsonová. „Použil nůž.“

„Jako zkušený profesionál,“ přikývla Dani. „Když se to umí, je to rychlé a tiché. A nezůstávají žádné balistické stopy, o které by se pak mohlo opřít forenzní.“

„To bylo součástí toho problému, kvůli kterému ho museli pustit,“ přisvědčila Johnsonová a v pozadí bylo slyšet její prsty, jak ťukají do klávesnice. „Od vláken nalezených na místě činu nevedl přímý řetězec k dalším důkazům, někde se to tam podělalo.“

„Víme něco o jeho napojení na možné domácí nebo mezinárodní teroristické skupiny?“ napadlo Wua.

„Negativní. Nenašla jsem žádnou spojitost s jakoukoli nám známou buňkou nebo organizací,“ odpověděla okamžitě Johnsonová. „Prošli jsme i všechny dostupné sociální sítě. Nikde tam není nic, co by se s ním dalo spojit.“

Dani začala celou debatu považovat za neplodnou a pokusila se vše urychlit, zeptala se proto na informaci, jež by jí pomohla nasadit Torovi pouta rychleji. „Kde bydlí?“

„Poslední známá adresa je tady ve městě,“ odpověděla Johnsonová po chvíli. „Posílám textovku s jeho řidičákem.“

Dani se zadívala na obrázek na Torově newyorském řidičském průkazu. Nebyla si vlastně jistá tím, co čekala. Možná rohy, tesáky nebo šupiny. Nějaký vnější znak monstra, které muselo sídlit uvnitř. Místo toho spatřila pravidelné rysy, jejichž součástí byla hranatá čelist s třídenním strništěm, tmavě hnědé oči, vlnité tmavohnědé vlasy a snědá pleť. Kdyby nevěděla, co je zač, mohla by ho považovat za docela pohledného. „Ta adresa je ve Španělském Harlemu,“ ozval se Flint, který se jí díval přes rameno. „Řekněte dispečinku newyorské policie, že detektiv Flint žádá, aby tam vyrazila hlídková auta a jejich posádky to tam zajistily,“ řekl Johnsonové. „Žádná světla ani sirény, ale ani se nemusejí nijak moc schovávat.“

„Řekněte jim, že na cestě jsou detektiv Flint a zvláštní agentka Vegová,“ dodal Wu. „Až dorazí, budou hlídku kontaktovat.“ Johnsonová potvrdila a ukončila hovor.

Flint pokynul jednomu z uniformovaných policistů stojících poblíž. „Potřebujeme někam s agentkou Vegovou hodit,“ řekl, když k němu policista přistoupil. „Dejte svému seržantovi vědět, že jste až do odvolání přidělený k nám.“

Policista přikývl a odklusal ke svému velkému hlídkovému vozu s motorem předoucím na volnoběh.

Flint se otočil k Wuovi. „Požádám o taktickou podporu,“ prohlásil. „Zatím sice nemáme zatykač, takže do toho nemůžeme jít úplně natvrdo, ale vzhledem k povaze použité zbraně a tomu, že je tu podezření z vraždy, můžu si pořádnou posilu odůvodnit.“ Wu rychle přikývl. Způsob, jakým bude Toro zadržený, byl zcela v kompetenci newyorské policie a Flint jako detektiv pověřený vyšetřováním případu měl ve své gesci koordinaci celé akce.

„Mám to povoleno a taky jsem se dohodl s taktickou zálohou,“ oznámil Flint o chvíli později, když ukončil další rychlý telefonický rozhovor se svým nadřízeným. „Jdeme na to.“

Bez příkazu k prohlídce nebo zatykače je sice omezovaly zákony, současně jim ale nebránily pokusit se najít podezřelého v místě jeho pobytu. Dani souhlasila, že nejlepší bude prostě zaklepat na dveře a poslouchat, kdo se ozve zevnitř. Kdyby se Toro pokusil vyskočit zadním oknem, u požárního schodiště by padl na policisty taktické zálohy. Pokud by se zabarikádoval, povolali by vyjednaváče. Pokud by neudělal nic a tvářil se, že v bytě nikdo není, zůstali by na svých pozicích, střežili by byt, zatímco by Flintovi kolegové z oddělení vražd sepsali přísežné prohlášení a na jeho základě získali zatykač. Tak či tak, Toro by se ocitl v pasti.

Dani obešla zadní část policejního auta a posadila se vedle Flinta, který policistovi sdělil adresu. Použili maják a sirénu, aby se co

nejrychleji dostali co nejbližší místu Torova pobytu, na křižovatce před ním ale alarm zase vypnuli.

Když dorazili na místo, jako prvního si Dani všimla dvojice černobílých vozů zaparkovaných po obou stranách budovy. Sotva zastavili za jedním z nich, zaparkovala vedle nich se skřípěním brzd dodávka zásahové jednotky. Její zadní dveře se otevřely a ven se vyřítíl zástup příslušníků v černých taktických uniformách.

Dani zprvu překvapila rychlost, s níž se policie dokázala dostat na místo, pak si však uvědomila, že newyorská policejní pohotovostní jednotka zřídila týmy rychlé reakce, schopné dorazit tam, kde se schylovalo k nějaké krizi, během několika minut.

Krátce probrali situaci s velitelem zásahového týmu, nastínili mu své představy a spojili se s pohotovostní jednotkou, která byla připravená jako záloha zásahové jednotky. Poté co se ujistili, že žádná úniková cesta nezůstala nestřežená, vběhli do budovy a vystoupali po schodech k Torovu bytu ve čtvrtém patře. Příslušníci taktického operačního týmu se seřadili u dveří, Dani a Flint stáli za nimi.

Velitel zásahového týmu chvíli u dveří naslouchal. „Někdo tam mluví,“ zašeptal do mikrofону. „Ale může to být i televize.“ Chvíli se ještě pokoušel na to přijít, pak zvedl ruku v rukavici a zabušil na dveře. Hlasy uvnitř okamžitě ztichly, dveře se ale neotevřely. Dani se rozbušilo srdce. Co asi právě teď Toro plánuje? Předpokládal, že když mu útěk vyšel podle plánu, bude doma v bezpečí. Má tam skryš se zbraněmi? Třeba foukačku a hromadu šipek s hroty napuštěnými jedem, který použil k vraždě? „Policie,“ zavolal velitel týmu. „Otevřete dveře.“

Vtom se dveře bez varování otevřely. Dani ze svého stanoviště v zadní části skupiny viděla drobnou starší Latinoameričanku s jednou rukou tisknoucí se k hrudi a druhou rukou se křižující.

Vedoucí týmu pohlédl za ženu a pokusil se obhlédnout co nejvíce z interiéru bytu. Žena se začala třást a Dani vyrazila vpřed se služebním odznakem v ruce.

„Jsem agentka Vegová z FBI,“ představila se svým neklidnějším tónem. „Hledáme Gustava Tora. Bydlí tady?“

„*No hablo inglés,*“ zadrmolila žena. „*Pero soy ciudadana.*“ Narovнала se. „*Soy boricua.*“

Flint pohlédl na Dani a tázavě zvedl obočí. „Chce, abychom věděli, že je občankou USA,“ vysvětlila mu. „Je to Portoričanka.“

Několik dalších mužů zásahové jednotky působilo dojmem, že by neměli nejmenší problém přeložit to, co žena říkala, ale možná vycítili, že jí bude příjemnější mluvit s jinou ženou, a tak ustoupili a nechali Dani, aby se ujala iniciativy. Dani oslovila Hispánku zdvořilou španělštinou. „Nejsme tu proto, abychom kontrolovali, jestli máte nějaké problémy s imigračním,“ řekla. „Hledáme muže jménem Gustavo Toro. Tento byt je uveden jako jeho adresa. Bydlí tady?“

Žena zavrtěla hlavou a vysvětlila, že se sem s rodinou nastěhovala před více než dvěma měsíci a že netuší, kdo tu bydlel předtím.

„Bydlí tu v domě nějaký správce nebo majitel?“ zeptala se Dani.

Žena ukázala na dveře přes chodbu. „Tam bydlet správce,“ řekla anglicky se silným přízvukem, načež zabouchla dveře. Zjevně usoudila, že už nemá nezvaným hostům co říct.

Celá zásahová jednotka se otočila a s duněním těžkých bot doprovodila Dani ke dveřím, jež jí žena označila. Agentka se k nim postavila a zaklepala.

Mohlo to trvat dobrou minutu, během níž se zevnitř ozýval šramot, než se dveře konečně se skřípěním otevřely. Zpod zacuchaného blondatého obočí vykoukl pár modrých, rudě podlitých očí. Muž měl na sobě neuvěřitelně špinavé tílko a boxerky, z čehož se dalo usoudit, že žádnou společnost nečekal. Dani ustoupila o krok dozadu, rukou se pokusila rozehnat oblaka marihuanového dýmu táhnoucího se zevnitř a znovu použila služební odznak. „Zvláštní agentka Vegová, FBI. Rádi bychom vám položili několik otázek.“

Správce přimhouřil oči a pokusil se skrz vrstvu bílého dýmu prostudovat Danin průkaz. „Žádným federálům nemám co říct.“

Flint si stoupl vedle ní a zvedl svůj zlatý odznak. „A já jsem tu za newyorskou policii,“ oznámil. „A jak se tak kolem sebe rozhlížím, řekl bych, že tenhle objekt je hodně špatně udržovaný.“ Založil si ruku v bok. „Možná bych měl zavolat městskou bytovou správu.“ Znovu se rozhlédl kolem sebe a s výrazem smutného bernardýna pokračoval: „A možná by to dokonce chtělo kompletní inspekci, obejít nájemníky a zjistit, nakolik reagujete na jejich stížnosti.“

Správce natáhl krk, aby si prohlédl zástup policistů v taktických uniformách stojících za Dani a Flintem. Hrozba bytovou správou, která reguluje a částečně dotuje newyorské byty pro lidi s nižšími a středními příjmy, zjevně pronikla i do jeho trávou otupeného mozku. „To je nějaký zátah, nebo co?“ Zvedl ruce v hrané kapitulaci. „Jen jsem si dal... hmm... jeden špek... jenom... ehm... pro osobní potřebu. Trávu neprodávám, ani žádný jiný věci, takže nepotřebuju licenci.“

Správce se zjevně bál newyorské policie mnohem víc než FBI, Dani tedy nechala další „vyjednávání“ na Flintovi. „Takže to zkusíme znovu, když už jste nás ráčil vzít na vědomí,“ ušklíbl se Flint. „Hledáme jednoho vašeho nájemníka. Jmenuje se Gustavo Toro.“

Správce si se soustředěným výrazem promnul oči. „No jo, ten to tady ale před třema měsíci zabalil.“

„Skončila mu nájemní smlouva?“ zeptal se Flint.

Správce si hrábl pod tílko, aby se poškrábal na převislém břiše. „To si už nepamatuju.“

„Můžeme vidět její kopii?“ zatlačil na něj Flint.

Chlapík přešlápl z nohy na nohu. „Myslím, že ne.“

Dani mu beze slova věnovala svůj profesionální pohled z kategorie „přestaň mě srát“.

„Co to meleš?“ odhodil Flint pomyslné rukavice a trhl palcem směrem ke dveřím na druhém konci chodby. „Ten byt má v řidičáku. Než

mu ho tam zapsali, musel jim prokázat, že je to opravdu jeho bydliště.“

Uválený milovník marihuany odvrátil pohled. „Já ale starý záznamy vyhazuju. Nemám tu na ně místo, abych je všechny schovával.“

Dani jenom s vypětím vůle odolávala touze sevřít do pěstí špinavé tílko, které měl muž na sobě, a zatřást s ním. „Na všechny tyhle otázky můžeš odpovědět tady, nebo v takový místnosti, který sami říkáme ‚neznámý místo‘.“ Chvilí čekala, než správčův trávou omámený mozek hrozbu zpracuje. „Takže druhý pokus: Co nám řekneš o jeho nájemní smlouvě?“

Špinavec do ní dloubl nikotinem zažloutlým prstem. „To je policejní zvůle,“ vyprskl. „Nikde není psáno, že nemůžu byt krátkodobě pronajmout, když je zrovna volný.“

„Až na to, že ty tu jsi správce, ne majitel, který má právo byty pronajímat.“ Flint se otočil k Dani. „Myslíš, že majitel ví, že jeho správce bere prachy od squatterů a nechává je bydlet v neobsazených bytech bez nájemní smlouvy?“

Zkřížila ruce a zatvářila se překvapeně, jako že ji nic takového až do této chvíle nenapadlo. „Asi bychom mu měli zavolat a zjistit to, co myslíš? Možná by ho to zajímalo!“

Zpod správcových umaštěných vlasů vytryskl pramínek potu. „Chtěli jste se něco dozvědět o Torovi, že?“ Přejel pohledem z Dani na Flinta. „Možná bych vám mohl pomoci.“

„Víš, kam šel?“ zavrčel na něj Flint.

„Ne,“ zavrtěl hlavou správce. „Prostě se odstěhoval. Nenechal ani žádnou adresu, kam bysem mu měl posílat poštu, kdyby nějaká přišla. Nevím, kam šel. Nebyl teda moc upovídaný.“

Dani si s Flintem vyměnila pohled. Takže Toro se odstěhoval, aniž by si aktualizoval řidičský průkaz. Vyšetřování se přes původní nadějnost stopy opět dostalo do další slepé uličky.

„A ta pošta... chodí mu nějaká?“ zeptala se Dani.

Správce se zamračil. „Připadám vám jako nějaká poštovní služba?“ Odfkrnul si. „Věci, který choděj pro lidi, co v budově nebydlej, jdou do koše.“

Flint k němu přistoupil s výhružným výrazem. „Nedoručitelnou poštu máš vracet na poštu. Stačí, když ji dáš pošťákovi.“

„Přesně tak jsem to myslel.“ Správce začal horlivě kývat hlavou jako hračka na klíček, jako by tím chtěl dodat svým lžím na věrohodnosti. „Každou nevyzvednutou poštu samozřejmě vracím.“

„Nejdřív ji ale prohrabeš a vytáhneš z ní všechny kreditky, neproplacené šeky a dárkové karty,“ zamumlala Dani.

„Ztrácíme tady čas,“ řekl Flint tiše Dani. „Toro je v trapu a my nemáme žádnou stopu, kterou bychom teď mohli sledovat.“

Opustili správce, aby si dál mohl vychutnávat svou „trávu pro osobní potřebu“, a udělali venku na ulici improvizovanou poradu s velitelem taktického týmu. Shodli se na tom, že nemá smysl volat forenzní techniky, aby prohlédli Torův bývalý byt. Noví nájemníci zde žili už několik měsíců a museli zničit všechny stopy, které tam po vrahovi snad mohly zůstat.

Dani zavolala Wuovi, aby mu oznámila, jak dopadli. Protože neměli žádnou další adresu, kterou by mohli prověřit, Wu prohlásil, že Johnsonová začne pátrat po dalších možných místech pobytu Tora, a nařídil Dani a Flintovi, aby se dostavili na Federal Plaza 26, kde ve vládní budově známé jako „26 Fed“ sídlí newyorské ústředí FBI. A oni tam měli sepsat místopřísežné prohlášení potřebné pro to, aby jim soudce vystavil zatykač na Tora obsahující obvinění z vraždy.

„Kde ten hajzl může být?“ zasténal Flint, sotva se usadil vedle Dani na zadním sedadle policejního auta, které s nimi zamířilo do Dolního Manhattanu.

Dani cítila stejnou frustraci z toho, že se jim stále nedaří dostat se k Torovi blíž. „Je někde tady venku, je pekelně nebezpečný a nemá žádné svědomí,“ řekla. „Já ho chci dostat stejně jako ty.“

„Zkus se vžít do jeho situace,“ vybídl ji Flint. „Co bys udělala? Kam bys šla?“

Lidé obvykle jednali podle zažitých vzorců. Jaké byly Torovy zvyky? Jakou asi dodržoval rutinu, když dokončil „práci“?

„Šla bych za tím, kdo mě najal, a vyzvedla si peníze,“ odpověděla Dani po chvíli. „Pak bych se pokusila dostat co nejdál od města.“

Pohlédla nepřítomně přes okýnko na chodce, kteří procházeli kolem a věnovali se svým záležitostem, aniž by si uvědomovali nebezpečí, jež jim potenciálně hrozí. V tomhle případě se zatím všechno vymykalo normálu. Neodpovídal žádnému jí známému vzorci. To ovšem znamenalo, že ani vyšetřování se nemůže obvyklými vzorci řídit. Nejdřív bude nutné přesvědčit nadřízeného, aby porušil standardní protokol. Navíc v této chvíli vedla vyšetřování jako hlavní orgán newyorská policie. Bude tedy třeba přesvědčit Flinta.

KAPITOLA 5

POVĚŘENÝ ZVLÁŠTNÍ AGENT STEVE WU seděl vedle své hlavní analytičky Jady Johnsonové u dlouhého obdélníkového konferenčního stolu, jenž zabíral střed Sdruženého operačního centra. Toto středisko, které bylo stejnou měrou řídicí místností, instruktážním prostorem a místem, odkud se dalo provádět sledování, se mohlo pochlubit věncem kójí okolo centrálního prostoru, obsahujícího prostředky pro vizuální i hlasové řízení operací.

Wu si pro tohle vyšetřování zvolil SOC kvůli možnostem, jež mu poskytovalo. Mohl odtud vést zabezpečené konzultace s kýmkoliv od nejposlednějšího příslušníka bezpečnosti, střežícího vchod do budovy, až po prezidenta Spojených států. Právě teď ale obrazovky poskytovaly smyčky se záznamy z průmyslových kamer po celém městě. Analytici je procházeli za pomoci sofistikovaných počítačových programů a – zatím naprosto bezvýsledně – pátrali po Gustavu Torovi.

Pohlédl na agentku Vegovou, která právě vstupovala dovnitř, v patách jí klusal detektiv Flint. Neztrácel čas zbytečnými zdvořilostmi. „Už jsme rozjeli pátrání po Torovi,“ řekl jim, jakmile se usadili u stolu. „Jen co získáte zatykač, zadáme parametry do NCIC.“

Wu počítal, že s pomocí NCIC – Národní kriminální informační centrály, což je největší digitalizovaný rejstřík zločinců v zemi a pracují s ním všichni američtí strážci zákona – Tora vypátrá. Jakmile by některý z příslušníků bezpečnostních složek zadal do systému jeho jméno, okamžitě by zjistil, že je hledaný pro vraždu. Kdyby se Toro pokusil překročit hranici nebo kdyby se pokusil nastoupit do letadla, okamžitě by to vedlo k jeho zadržení.

„Známe nějaká jeho krycí jména?“ zeptal se Flint. „V téhle branži jich nejspíš používá pěknou řádku.“

„Dělám na tom,“ odpověděla Johnsonová. „Zatím nic.“

„A co auto?“ napadlo Vegovou.

„Nezjistili jsme, že by na něj bylo nějaké registrované. Ani pokutu za řízení cizího vozidla nikdy nedostal,“ zavrtěla hlavou Johnsonová.

Wua nepřekvapilo, že Toro nevlastní žádný vůz. Mnoho Newyorčanů už dávno přišlo na to, že mít auto je příliš drahé a nepohodlné, zejména pak ve městě s dokonalou sítí veřejné dopravy, spoustou dostupných taxíků a služeb, jako je Uber, zvláště pokud tu byli jen na přechodnou dobu.

„Snažili jsme se zjistit nějaké jiné adresy, na kterých kdy pobýval,“ pokračoval Wu. „Na světě ale žije spousta mužů jménem Gustavo Toro. Přesto si myslíme, že jeho hlavní základna je v Monaku.“

Flint zvedl ruku. „Hlásím se dobrovolně. Prověřím to.“

„Haha, dobrý pokus,“ usklíbl se Wu. „Ale nemáme žádné indicie, že by nasedl do letadla. Prověřili jsme seznamy cestujících na mezinárodních linkách a našli jsme ho na příletu z letiště Charlese de Gaullea v Paříži na JFK před čtyřmi dny. Letenku měl ale jenom na let sem, ne zpáteční.“ Zamračil se na Flinta. „Už jsem kontaktoval našeho člověka v Paříži. Prověří jeho francouzskou adresu a dají nám zprávu.“

Zástupce FBI v Paříži pokrýval i Monako, a i když to pro Flinta bylo smutné, agent v Paříži se mohl na Torovu adresu podívat mnohem

rychleji než kdokoli, kdo by se na cestu přes půl zeměkoule vydal z New Yorku.

„Musí si dost dobře vydělávat,“ uvažovala Vegová. „Ten byt ve Španělském Harlemu sice nebyl nic moc, ale francouzská Riviéra nejspíš pěkně leze do peněz.“

„Má nějakou práci?“ sledoval Flint tok jejích myšlenek. „Nebo je zabiják na plný úvazek?“

„Posledních několik let nepodával žádné daňové přiznání,“ odpověděl Wu. „Takže si buď nevede žádné účetnictví, nebo platí daně v zahraničí.“ To připomnělo další směr, kterým se pod jeho vedením začalo vyšetřování ubírat. „Když už mluvíme o penězích, získáváme právě povolení ke sledování jeho kreditních karet a možných výběrů hotovosti. To by nám taky mělo napovědět, kde se zrovna nachází.“

Torův život se měl stát jako lusknutím prstů náhle mnohem komplikovanější. Wu byl s plánem, který vymyslel, a s pastmi, jež začal líčit, aby Tora chytil, nadmíru spokojený. Bylo zjevné, že zločinec bude mít stále větší a větší potíže se volně pohybovat, a vzhledem k omezením, která mu budou ztěžovat život, se časem prozradí. Proto ho hodně překvapil návrh Vegové.

„Nemohli bychom s tím pátráním a se zadáváním zatykače do NCIC počkat?“ zeptala se agentka.

Wu ani ostatní okolo stolu, soudě podle jejich výrazů, nechápali, oč Dani jde. Proč se chce Vegová dobrovolně vzdát jejich nejlepšího nástroje k nalezení Tora?

„Myslím, že bychom na to měli jít jinak,“ pokračovala Dani. „Podle toho, co víme, je Gustavo Toro profesionální zabiják. A v tomto případě dostal za úkol zavraždit člověka, který měl velmi blízko k jednomu z nejmocnějších lidí v americkém establishmentu. A popravil ho – ano, popravil – neznámým toxinem pomocí vysoce sofistikovaného vybavení.“ Rozhlédla se po svých společnících. „Všechno bylo velmi pečlivě naplánováno – včetně jeho útěku. Jediný způsob, jak zjistit,